

По-друге, це заходи, направлені на виявлення, нейтралізацію і усунення чинників, обставин, ситуацій, що обумовлюють віктимну поведінку осіб, відносно яких скоюють злочини жінки.

Література

1. Алауханов Е.О. Криминологическая характеристика и профилактика преступлений среди женщин // Кримінальне право України. – 2016. – №11. – С. 16-29.
2. Бакаєв О.В. Профілактика правопорушень серед учнівської молоді / Педагогічно-правова профілактика правопорушень серед учнівської молоді: Наук. -метод. зб. статей. – К., 1997. – 390 с.
3. Корнякова Т. В. Криминологічний аналіз жіночої злочинності / Т. В. Корнякова // Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. – 2016. – Вип. 1. – С. 49-51.
4. Тимченко А.П., Момотюк В.О. Попередження жіночої злочинності в Україні / А. П. Тимченко // Молодіжний науковий юридичний форум: [Матеріали Всеукраїнської науково – практичної конференції до Дня науки, м. Київ, Національний авіаційний університет, 18 травня 2017 р.] Том 1. – Тернопіль: Вектор. – С. 49-52.

Богдана Миколаївна Петренко – студентка II курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Марина Євгенівна Василенко** – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат педагогічних наук, доцент

ПРОФЕСІЙНА ЕТИКА СУДДІВ, ПРОКУРОРІВ, АДВОКАТІВ

Авторитет суду та його рішень багато в чому пов'язується з авторитетом судді, оцінкою його поведінки як у сфері судочинства, так і поза межами його професійної діяльності. Це саме стосується і авторитету органів прокуратури і адвокатури.

За останні роки найбільша увага суспільства прикута саме до позаробочої поведінки суддів, прокурорів та адвокатів, їх дозвілля та майнового стану. Випадки порушення окремими представниками вказаних професій морально-етичних принципів привертають увагу громадськості, знаходять своє постійне висвітлення та обговорення в ЗМІ.

На думку міжнародних експертів, які в рамках різних існуючих сьогодні проектів досліджують судову систему України, для того, щоб суди були забезпечені громадською підтримкою, громадяни мають бути впевнені, що судді, по-перше, діятимуть етично, і вже по-друге, виконуватимуть свої обов'язки справедливо і безсторонньо,

утверджуючи принцип верховенства права, а по-третє, нестимуть відповідальність за невиконання вищезазначеного.

Отже, дотримання правил та норм суддівської етики є одним із головних чинників успіху діяльності таких критично важливих для суспільства установ, як суди.

До речі, цьому твердженню не суперечать ані норми українського законодавства (Закон України «Про судоустрій і статус суддів», «Про запобігання корупції», Кодекс суддівської етики), ані міжнародні стандарти, в яких також закріплені основні стандарти (принципи) суддівської етики.

Професійна етика судового процесу це – Загальна декларація прав людини, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, Основні принципи незалежності судових органів, затверджені у 1985 році Генеральною асамблеєю ООН, Бангалорські принципи поведінки суддів, схвалені Резолюцією Економічної та Соціальної ради ООН, Європейська хартія про закон щодо статусу суддів та Пояснювальний меморандум до неї, Загальна хартія судді, Хартія суддів у Європі, різноманітні Рекомендації та Висновки Комітету міністрів Ради Європи, а також Рішення ЄСПЛ.

Закріплені у вказаних документах міжнародні принципи діяльності судді є основоположними для будь-якого національного законодавства щодо судо-устрою і статусу суддів. Суддів, які порушують зазначені принципи, притягують до відповідальності з урахуванням відповідних національних норм, що регулюють ці питання.

Сьогодні Україна стоїть на порозі безпрецедентної події – початок роботи нового Верховного Суду, сформованого за результатами конкурсу. В основі конкурсу лежало оцінювання кандидатів за трьома критеріями: компетентність, доброчесність, професійна етика. Ці три компоненти ґрунтуються на міжнародних стандартах, зокрема на Бангалорських принципах поведінки суддів. Бангалорські принципи покликані сприяти кращому розумінню та підтримці здійснення правосуддя з боку представників виконавчої і законодавчої влади та суспільства загалом. Серед іншого в Принципах зазначено, що «довіра суспільства до судової системи, а також до авторитету судової системи в питаннях моралі, чесності та непідкупності судових органів посідає першочергове місце в сучасному демократичному суспільстві». І саме дотримання цих Принципів суддями і має підтримувати, а для України – відновлювати довіру суспільства до судової системи. Бангалорські принципи містять 6 показників: незалежність, об'єктивність, чесність та непідкупність, дотримання етичних норм, рівність, компетентність та старанність. Причому кожен із показників містить безпосередньо принцип та роз'яснення його застосування. На зазначених принципах

поведінки суддів ґрунтується і Кодекс суддівської етики, затверджений XI черговим з'їздом суддів 22 лютого 2013 року.

Подібний кодекс етики є і у прокурорів, і у адвокатів. У квітні 2017 року Всеукраїнською конференцією прокурорів було затверджено Кодекс професійної етики та поведінки прокурорів, який визначає основні принципи, моральні норми та правила прокурорської етики, якими повинні керуватися прокурори при виконанні своїх службових обов'язків та поза службою.

У адвокатів України – Правила адвокатської етики, затверджені у червні 2017 року Звітно-виборним з'їздом адвокатів України, які згідно з Преамбулою мають на меті уніфіковане закріплення традицій і досвіду української адвокатури в сфері тлумачення норм адвокатської етики, а також загальноновизнаних деонтологічних норм і правил, прийнятих у міжнародному адвокатському співтоваристві.

Приймаючи кодекси та правила етики судді, прокурори та адвокати, взяли на себе обов'язок прийняти ряд обмежень, незважаючи на те, що пересічному громадянину ці обов'язки, звичайно, здалися б обтяжливими.

Примітно, що на відміну від Кодексу професійної етики та поведінки прокурорів, Правила адвокатської етики та Кодекс суддівської етики містять норми, що регулюють участь суддів та адвокатів у соціальних мережах, Інтернет форумах та застосування ними інших форм спілкування в мережі Інтернет.

Отже, судді і адвокати можуть розміщувати і коментувати лише ту інформацію, використання якої не завдає шкоди авторитету судової влади та відповідно адвокатури.

У прокурорському кодексі ці питання так детально не висвітлені, однак стаття 21 містить загальну вимогу щодо необхідності прокурора не допускати дій, висловлювань і поведінки, які можуть зашкодити його репутації та авторитету прокуратури, викликати негативний суспільний резонанс.

Одним із питань, які виникають перед сучасними суддями, прокурорами та адвокатами, є дружба у соціальній мережі «Фейсбук» та інших соцмережах, а саме, чи не створює така дружба потенційного конфлікту інтересів.

Також правильним є норми, закріплені у всіх трьох кодексах, щодо належних взаємовідносин з органами державної влади, місцевого самоврядування, судовими та правоохоронними органами, іншими учасниками судового провадження, необхідності взаємоповаги один до одного.

Слід також відмітити, що кодекси прокурорів та адвокатів містять окремі статті щодо поваги до незалежності суддів та належних взаємовідносин із судом та поведінки в судових процесах.

Отже, позитивні зміни у системі правосуддя обов'язково відбудуться, і станеться це найближчим часом. І наша держава отримає дуже дієву систему, а громадяни повірять у її справедливість і нарешті почнуть повністю довіряти судам і поважати суддів, прокурорів, адвокатів.

Аліна Борисівна Сінельник – студентка I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Вікторія Олегівна Панкратова** – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ЩОДО ОСОБЛИВОСТЕЙ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У процесі реформування правоохоронної системи України державою були сформульовані засади нової сервісної політики Міністерства внутрішніх справ України (далі – МВС України), що знайшли своє відображення в стратегічних документах 2014 р. та 2017 р. Рушійною силою реформи стали нові підходи до комплектування підрозділів Національної поліції, визначені Стратегією реформування органів внутрішніх справ.

Позитивні наслідки реформування МВС знайшли своє втілення в новому Законі «Про Національну поліцію», який змінює підхід до інституту поліції в цілому, підвищуючи рівень суспільної довіри до неї, взаємодії з громадськістю та перехід на надання так званих «сервісних» поліцейських послуг.

Національна поліція України – центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічного порядку та громадської безпеки. Діяльність Національної поліції спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ згідно із законом.

Поліція призначена для захисту життя, здоров'я, прав і свобод громадян України, іноземних громадян, осіб без громадянства; для протидії злочинності, охорони громадського порядку, власності та для забезпечення громадської безпеки. У межах своєї компетенції керівництво діяльністю поліції здійснюють Президент України безпосередньо або через Міністра внутрішніх справ, керівники територіальних органів Міністерства внутрішніх справ і керівники підрозділів поліції.